

Gustáv Murín

MAFIÁNI V POPRADE

KRIŽOVATKA SLOVENSKEHO PODSVETIA

MAFIÁNI v Poprade

križovatka slovenského podsvetia

Gustáv Murín

Táto e-kniha je aktualizovaná a významne doplnená
verzia knihy „Mafia v Poprade“ (vyd. Dixit, 2020).

Obálka: Igor Vadovič

Mesto Poprad pod malebnou scenériou Vysokých Tatier nemôže náhodnému návštevníkovi ani náznakom pripomínať miesto krvavých mafiánskych popráv, surových bitiek a vzájomnej rivality mocných bossov. Ved' aj preto hovoríme o podsvetí. A v tejto knihe by sme radi nazreli práve tam – do zákulisia tejto križovatky organizovaného zločinu v 90. rokoch. V jeho osídlach uviazli dobrovoľne či násilu nielen typickí kriminálnici, ale aj navonok uznávané športové a spoločenské celebrity, na odiv sa vystavujúci úspešní podnikatelia a aj politici z najvyšších etáží našej politickej scény na Slovensku.

MILAN REICHEL

Tak dobre to začalo. A keby to tak dobre pokračovalo, boli by dnes Popradčania na svojho rodáka hrdí. Ale nejde to, a aj o tom je tento príbeh.

Milan Reichel vyrastal vo váženej a sporiadanej rodine. Od mladosti sa venoval kulturistike a v tejto disciplíne sa stal dokonca majstrom Slovenska. Popri tom si privyrábal ako vyhadzovač v Stela-bare v Smokovci, kde si ho mnoho hostí zapamätalo a urobil si kontakty. A nebol žiadny zápecník, do Talianska odišiel ešte za vlády komunistov. Späť sa vrátil po páde komunistickej vlády v januári 1990, aby rodičom predstavil exotickú budúcu nevestu, Talianku. V roku 1991 sa oženil a narodil sa mu syn. Práve pre túto udalosť sa nezúčastnil inej.

Jeho mama mu telefonicky zavolala do Talianska, že sa predáva hotel Gerlach, ktorý niekto dostal v reštitúcii a chce sa ho zbaviť. Už skôr sa jeho mama, pôvodným povolaním kadernička s prezývkou „ekonómka“, dostala k hotelu Európa a jeho predajom mala nájsť kapitál na hotel Gerlach. Ten teda Reichelovci kúpili a na jeho slávnostnom znovuotvorení boli aj talianski svokrovci. On nemohol, lebo bol vt Taliansku pri narodení syna. Z toho vzišli reči, že mu ten hotel kúpila talianska mafia, hoci Reichelov svokor bol námorník. A ten hotel sa Milanovi Reichelovi stal osudným. Tým, čo sa v ňom dialo, aj tým, ako k nemu jeho rodina prišla...

Veľký úspech sympatického siláka

Reichel sa vrátil aj s rodinkou, aby prevzal zodpovednosť za dennú prevádzku hotela Gerlach. Nikdy však neprestal s posilňovaním, a tak v roku 1992 vyhral v Prahe európsky pohár v pretláčaní rukou.

Veľkú propagáciu tomu urobila televízia, keď finálový duel odvysielala zhodou okolností v prestávke medzištátneho futbalového zápasu. Reichel sa tak stal veľmi známym a populárnym. To sa pokúšali využiť vtedajší politici ako Kňazko či Mjartan. Chceli ho za príklad Slováka, čo sa dokáže presadiť aj vo svete. Veľmi stáli o stretnutia ním, médiá začali písať aj o jeho kulturistickej kariére.

Do súťaže v pretláčaní rukou v Prahe Reichela prihlásila jeho matka, ktorá mala na syna vždy veľký vplyv. Šampionát sa konal 1. marca 1992 pod názvom Europe Grand-Prix Armwrestling a zúčastnilo sa na ňom 11 borcov. Jeho triumf v pražskom paláci Lucerna sledovalo množstvo novinárov. Jeden z nich ho vo svojom článku prirovnal k populárnej filmovej postave Rambovi. On sám na to pre *Plus 7 dní* spomína: „Mal som naozaj silnú ruku, ale aj keď som vyhral Európsky pohár, mňa pretláčanie rukou nebavilo. Stále sme len trénovali, nemal som už na to chuť. Z celého kolotoča okolo pretláčania ma prebral sedemnásťročný chlapec. Stále ma vyzýval na súboj, nakoniec ma aj porazil. Volal sa Jano Germánus. Došiel do Popradu z Revúcej, zostal tu pol roka, trénoval a stal sa juniorským šampiónom. Dal som mu 70-tisíc korún, aby sa mohol pretláčaniu venovať naplno. Od prírody to bol neskutočne silný chlap, mal vrodenný talent a silu.“

Športový úspech pritiahol záujem tvorcov reklám. Ale odmietal to (*Plus 7 dní*): „Chceli ma aj do reklamy na čokoládu Figaro, aj do ďalších vecí, ale všetko som odmietol. Dokonca ma chceli obsadiť do celovečerného filmu. Ten sa mal točiť s Martinom Dejdarom a mal byť o dvoch bratoch. Nevieam, ako prišli na to, že by som ja mal byť typ do takého filmu.“

Nakoniec ho zlomila jeho známosť s Karin Majtánovou, Miss Slovensko 1993, a vtedajšou hviezdou médií. S fešákom a úspešným podnikateľom Reichelom tvorili navonok ideálny pár, hoci on už mal svoju rodinu. Zoznámila ich prvá ponovembrová miska Sylvia Lakatošová. A bola to Karin ktorú (*Plus 7 dní*): „...oslovila producentka z reklamnej agentúry, či chcem ísť hrať do neviemakej reklamy. Tá pani videla v televízii videá z pražskej Lucerny z Európskeho pohára v pretláčaní rukou. Bol som prvý Slovák, ktorý vyhral v zahraničí takú medzinárodnú súťaž. V tom čase som bol známy aj ako kulturista a podnikateľ. Moje dva hotely v Poprade zamestnávali sto ľudí.“

Reichel sa tak zviditeľnil ako hlavná postava video-klipu, v ktorom jazdil na džípe po dunách v tuniskej Džerbe. Táto reklama Sloznaftu na olej Madit vtedy okupovala televízne obrazovky nedávno od komunistickej vlády oslobodených občanov čerstvej Českej a Slovenskej federatívnej republiky. Reichel spomína (*Plus 7 dní*): „Mojou podmienkou bolo, že do Tuniska ide so mnou aj Karin a aby nám preplatili celú cestu s pobytom. Bral som to ako našu spoločnú dovolenku. Po pobyte v Tunisku ostala Karin dokonca tehotná, máme spolu dcéru.“

S Karin sa však rozišiel a viac už reklamy netočil...

Z kulturistu hotelier a podnikateľ

Už v roku 1990 začal podnikateľ. Prvé peniaze zarobil vraj tým, že pašoval výživové doplnky na Slovensko. Pod obchodným menom Vila Lieska vykonával rozličné stavebné úpravy a rekonštrukcie. Neskôr s matkou rozbehol veľkoobchod. V roku 1992 začal spolu so svojimi talianskymi priateľmi obchodovať s poľnohospodárskymi, chemickými a textilnými výrobkami.

Slovenské príslovie hovorí: „Keď je koze dobre, ide na ľad tancovať“. Ani Reichel neodolal a vstúpil na tenký ľad mimomanželského vzťahu. Hotel mal vtedy dobrú povesť, a tak aj vychytenú klientelu. Pri svojich vystúpeniach sa tu ubytovávali populárni zabávači ako Piško, Skrúcaný, Radič a ďalšie vtedy populárne tváre.

Podľa vlastných vyjadrení mal vtedy v bankách uložených 60-70 miliónov korún a doma „v ponožke“ približne 20 miliónov korún.

Všetko to bolo príliš dobré, aby to v tej dobe mohlo dlho vydržať. Slovensko si parcelovala novodobá mafia, ktorú v bizarnej amnestii vypustil „humanista“ Havel na slobodu. Poprad bol križovatkou mafiánskych záujmov a hotel Gerlach lákavou prestupnou stanicou. Tak sa zjavil Černák.

Objavuje sa Černák

Černákovi, ktorý sa zaujímal o kulturistiku, imponovalo stretávať sa s mediálne tak známou osobou, navyše s veľkými finančnými možnosťami – žena Talianka, milenka Miss Slovensko 1993 a dva hotely (popradský hotel Európa a Gerlach) vzbudzovali rešpekt.

Černák sám priznal, že na neho zapôsobili Reichelove domnelé kontakty na taliansku mafiu. Ved' vtedy všetci mafiáni u nás napodobovali zvyky a správanie hrdinov filmu „Krstný otec“, bez toho, aby brali na vedomie jeho tristné posolstvo v závere. Pritom Reichel z celej talianskej mafie poznal vraj len jedného známeho mafiána, a aj to len preto, lebo mal za manželku Slovenku. Ten často chodil na svojom Ferrari na Slovensko a prirodzene sa pohyboval aj v blízkosti Reichela. Ten tvrdí, že spolu žiadne obchody nemali, ale už tá prítomnosť stačila na vznik povesti o jeho prepojení na talianske podsvetie.

Černák o ňom povedal pre knihu „Mikuláš Černák“: „Reichela som spoznal cez Alojza Házyho v rokoch 1992-93. Poznal som ho ako sebavedomého človeka, pretože vlastnil v tom čase hotel Gerlach. Rád sa chválil svojím spôsobom života na spôsob talianskeho mafiána. Keď mal Házy problémy so zákonom, tak mu Milan Reichel poskytol azyl, schoval ho niekde v Taliansku k svojim príbuzným. Keď som raz sedel na káve v hoteli Urpín, v Čupkovej kaviarni, kde som sa zdržiaval väčšinou v rokoch 1992-1994, všimol som si, že ku mne prichádza asi 120 kg ryšavý chlap, v ktorom som potom spoznal odfarbeného Alojza Házyho...”

Házy začínal tiež ako kulturista. To ho v šesnástich rokoch zblížilo s Milanom Reichelom z Popradu.

Černák veľmi stál o priateľstvo s Reichelom, a tak ho lákal na návštevu do Banskej Bystrice. Ten prišiel a v nejakej krčme sa stretli aj s vtedy ešte žijúcim Lábošom, ktorý bol spoluzakladateľom Černákovskej bandy (Martina Láboša dohodali v roku 1995 na diskotéke, smrťou na to doplatili šéf diskotéky Peter Lepieš a Milan Piliar, šéf ochranky, ktorá diskotéku hotela v rekreačnej oblasti v Krpáčove strážila). Pri tomto

stretnutí bola spočiatku reč len o kulturistike, lebo Černák si zakladal na svalnatej postave. Paradoxne to po rokoch uľahčilo jeho komunikáciu so šéfom vyšetrovateľského tímu Ivanom Ševčíkom, ktorý bol tiež riadne vyšportovaný. Reichel to pred novinármi komentoval slovami: „Miki ma bral ako svoj idol v cvičení s činkami. Chcel mať veľké svaly.“ A po rokoch dodal (*Pluska*): „Keď sme sa videli, hovorili sme o cvičení. Žiadne obchody sme spolu nerobili. Je to nevyspytateľný človek, ktorý šíril strach, a to sa mu stalo osudným. Je zarážajúce, že všetci najvernejší sa mu nakoniec otočili chrbtom. Môj názor je, že Černák mal viac šťastia ako rozumu.“

Černák sa v Reichelovi spočiatku videl a napodoboval ho. Reichel si kúpil Nissan Merano, Černák ho musel mať tiež. Reichel mal Mercedes 500, a zakrátko sa prišiel Černák pochváliť, že ho má tiež. Akurát, že to bolo auto Rudolfa Bielika, ktorého Černák krátko pred tým zavraždil.

Prvé varovanie

Černák nie je z tých, čo by dlho bezhranične uznávali authority. Reichel bol autoritou v kulturistike. A Černák mal zjavne dojem, že aj on sa má čím pochváliť. A tak začal jeho bizarný zvyk chodiť sa práve pred Reichelom vyťahovať so svojimi vraždami.

Podľa svedectva Milana Reichela v televíznom seriáli dokumentov v *RTVS* s názvom „Mafiáni“ sa mu Černák pochválil, ako osobne zlikvidoval Rudolfa Bielika. Bratia Bielikovci, Rudolf a Róbert, sa začiatkom 90-tych rokov zaoberali náhle uvoľneným obchodom s pohonnými hmotami. Tento kšeft mohol iniciovať starší z

bratov, ktorý bol pôvodne vojakom z povolania a na letisku v Žatci mal na starosti práve pohonné hmoty. Výborne im to vynášalo, a tak sa ako „dobré husi na šklbanie“ dostali do zorného poľa černákovcov. Pochádzali totiž z Prievidze, rovnako ako mafiánski bratia Mellovci, ktorí boli spriahnutí s Černákom. Je veľmi pravdepodobné, že obeť svojich vrahov poznali, lebo všetci sa pohybovali na okraji zákona.

Likvidáciu prvého brata 18. novembra 1994 si zobral na starosť osobne Černák. A vznikla z toho „veselá príhoda“, s ktorou sa ochotne pochválil pred Reichelom. Je to paradox, ale pôvodne si Bielikovci u Černáka objednali vraždu konkurenta Igora Mihálika. Bývalý baník sa začal živiť ako biletár-vyhadzovač v rôznych nočných podnikoch v Prievidzi. Tam narazil na zbohatlíkov Bielikovcov a pri jednej potýčke dokázal zlomiť nos aj ich ochrankárovi Lenhartovi. Bielikovcovi sa cez Lenharta dostali k Černákovi a posťažovali sa. Riešenie v tej dobe bolo len jedno – likvidácia nebezpečného súpera. Starší z nich, Rudolf, mal však neobvyklú požiadavku, že chce určenú obeť vidieť, než vyplatí peniaze. A sľúbil milión (cca 33 tisíc eur). Černák mal „lepší“ nápad. Najskôr sa vysporiadal s Mihálikom. Zmocnili sa ho 16.4.1994 a odviezli do Brezna, do garáže domu Kaštanových rodičov. Tam ho omámili a odviezli do lesa pri Čiernom Balogu. Andrej Ambróz svietil baterkou, keď Černák dvomi výstrelmi do hlavy Mihálika zavraždil. Nadišiel čas na ten „lepší“ nápad...

Ten mu zrejme pošepkali Lenhart a Štefan (oboich neskôr Černák zabil) – z dvoch bratov bol starší rozvážnejší, ale mladší Róbert veľa pil a fetoval. Napadlo im, že ak by odstránili Rudolfa, dostali by sa cez mladšieho brata ľahšie k ich kšeftom. Róberta si mal zobrať na starosť Miloš Kaštan a peniaze by sa len hrnuli. Keď priviezli

staršieho Bielika do Banskej Bystrice, Černák práve sedel, ako obvykle, v hoteli Lux. Odtiaľ sa spolu s Kaštanom autom, v ktorom sedeli aj Lenhart, Štefan a Bielik, vydali na Čierny Balog. Keď dorazili na miesto, ukázali Bielikovi smerom do hustého lesa. Tam pri vykopanej jame vraj čaká muž, ktorého chcel dať zavraždiť. Vymyslená historika vychádzala priam dokonale. Bielik černákovcom skočil na lep. Neskôr, už ako väzeň na doživotie, si Černák vymyslel „priznanie“, ako podozrievavý Bielik začal vyťahovať zbraň a ako s ním o ňu zápasil. Tento najväčší rozprávkár medzi slovenskými mafiánmi už zabudol, že sa po vykonanom čine šiel začerstva pochváliť Reichelovi do Popradu. Reichel si teda pamätá, že Černák sám zrazu vytiahol zbraň, priložil ju Bielikovi k spánku a stlačil spúšť, ale zbraň sa zasekla. Strachom paralyzovaný Bielik sa pýta „Miki, ty ma chceš zabiť?“. Černák ho ubezpečoval, že nie a priložil mu zbraň k hlave druhý krát a zas zlyhala. Až keď ňou tresol o strom, bola schopná streľby. Černák takto svoju obeť sám v lese odrovnal na tretí pokus a o likvidáciu mŕtvoly sa už nestaral. Bielika jeho kumpáni potom vyzliekli, hodili do jamy a zahrabali. Černák sa neštítal vziať si auto obete, Mercedes. Len sa postážoval, keď sa s novým „úlovkom“ prišiel Reichelovi pochváliť, že na sedadle spolujazdca boli ešte chlpy od Bielikovho psa.

Neskôr to na súde potvrdil Černákov pobočník Kaštan slovami: „...Ja mám temnú minulosť len s tebou, a môžem na ňu zabudnúť, lebo ja nie som vrah... Nebudem niesť zodpovednosť za tvoje psychopatické výkyvy. Ved' ty si sa premával v aute po nebohom Bielikovi, a mal si z toho fetiš!!!“

Pre istotu rozšírili fámu, že starší z Bielikovcov odišiel do Španielska, aby pripravil prenesenie rodinnej firmy. Nikto pravdivosť tej fámy neskúmal, ani policajti...

Kšefty Bielikovcov, ako väčšiny tých, čo sa vtedy vrhli na obchody s pohonnými hmotami, neboli čisté. Černákovci boli na nich nasadení ako paraziti. Róbert po smrti staršieho brata ešte viac pil a užíval drogy, takže sa stal bábkou v rukách mafiánskych pijavíc. Nahovorili mu, že jeho brata Rudolfa zabil ich konkurent a nasadili černákovca Štefana akože ochranku ženy a detí Rudolfa. Tých premiestnili na chatu pri Budiši, kde boli plne v rukách Štefana. Ako vrchol cynizmu ženu Štefan opakovane znásilňoval. Rodina nebohého Bielika mu bola vydaná úplne napospas. Dozvedeli sa to ale černákovci, ktorí v chate inštalovali odpočúvacie zariadenie. Keď sa to od nich Róbert dozvedel, zúrilo a cez Lenharta ponúkol za likvidáciu Štefana pol milióna korún (cca 16,6 tisíc eur). Černákovci z toho mali dvojnásobný ošoh – zbavia sa nespoľahlivého komplice, čo priveľa vie, a ešte to aj niekto iný zaplatí. Bolo rozhodnuté...

Reichel svedkom vraždy

Reichel sa stal nechtiac dôverníkom Černáka, ktorý sa pred ním rád vyťahoval. A tak sa stal nepriamym svedkom vraždy ďalšieho Jozefa, volal sa priezviskom Štefan a jeho mafiánska púť skončila v októbri 1994.

Jozef Štefan z Chvojnice pri Prievidzi bol ochrankárom mafiánov z Nitry. Ako to pri takýchto popravách býva pravidlom, vrahovia sa s ním dobre poznali. Veď mu dokonca boli neskôr na pohrebe a mali sa tam dobre zabávať. Druhým pravidlom je odviesť pozornosť obete, aby sa nemohla brániť. A tak Černák s Lábošom vymysleli diabolský plán. Štefan ich dvoch viezol vlastným autom z Bratislavy. Neďaleko obce Hronský Beňadik zo sedadla spolujazdca Černák na Štefana vystrelil. Guľka zasiahla

pľúcny lalok, pečeň a slezinu obete. Tá sa v šoku zrútila, načo smerovali dva ďalšie výstrely zozadu do hlavy. Ani to nestačilo a v spolupáchateľstve s ďalším zabijakom Martinom Lábošom ešte dokonávajúceho Štefana v aute poliali benzínom a zapálili. Upálenie zaživa potvrdili stopy karbonylhemoglobínu v krvi obete.

Nepotvrdenou epizódou tejto vraždy mal byť okamih, keď Černák pred zapálením auta so Štefanom započul zvuk neznámeho auta a začal sa štvorať štvornožky do kopca, aby sa schoval. Láboš sa mu mal smiať, že sa nemá čoho báť. Ved' keby prišla náhodou policajná hliadka, vystrieľali by aj ju. To by iba dokresľovalo, že rešpekt vtedy nemali naozaj pred ničím.

Mŕtvola našťastie nezhorela úplne a zo zachovaných dokladov ju rýchlo identifikovali. Na pojednávaní v rámci druhého procesu Černák tvrdil, že s touto vraždou nemá nič spoločné, ale počul, že ho zabila mafiánska skupina, ktorá operovala v okolí Prievidze na čele s bratmi Mellovcami. Vtedy už, samozrejme, vedel, že jeden z bratov nežije a druhý je na úteku.

Vyšetovatelia odhalili aj motív vraždy. Podľa nich sa Černák tak mal preventívne zbaviť svedka predošej vraždy už spomínaného Rudolfa Bielika.

Ale je aj iné vysvetlenie. Skôr než Štefan vstúpil do kontaktu s černákovcami, mal už za sebou znásilnenie nepľnoletého dievčatka, za čo aj sedel, ale bol predčasne prepustený na Havlovu amnestiu. Štefana nasadili naoko ako ochranku ženy podnikateľa Bielika, po smrti jeho brata. Tu sa Štefan opäť dopustil sexuálneho násillia, hoci bol ženatý a mal aj deti. Mal si vraj trúfam aj frajerku jedného z Mellovcov. Pozoruhodná mafiánska interpretácia zásady „trikrát a dost“, ktorú

neskôr presadzoval vtedajší minister spravodlivosti Daniel Lipšic, znamenala Štefanov koniec bez súdov a amnestií.

Aj Černák má na smrť Štefana svoje vysvetlenie (e-kniha „MIKULÁŠ ČERNÁK PREHOVORIL? Fakty kontra mýty“): „Kto porušil nepísané pravidlá, bol potrestaný. Ide aj o Jozefa Štefana, za ktorého som súdený, ktorý bol fyzicky veľmi vyspelý a proti ktorému nemalo šancu maloleté dievča, ktoré znásilnil. Dostal za to 3 roky a maloletá ostala s traumou na celý život. Znásilnil aj Mellovu priateľku a potom ďalšiu ženu tak, že jej pri hlave držal pištoľ a nevadilo mu nič, ani prítomné maloleté deti.“

Štefana mali viacerí černákovci „urobiť“ cestou z Bratislavy na nejakej lesnej alebo poľnej ceste. Vylákať ho tam chceli pod zámienkou, že vyskúšajú „krabičku“, teda nástražný výbušný systém. Súd riešil otázku, kto začal na Štefana strieľať. V aute s ním boli Černák a Láboš. Podľa obžaloby strieľal prvý Černák, ale očitý svedok a ich mafiánsky komplic Reichel to videl inak: „V hoteli Lux v Banskej Bystrici, za prítomnosti Kaštana, Černáka a Láboša, počul debatu ´ohľadom cigána, ktorý mal opätovne znásilňovať nejakú ženu´.“

Keď autami smerovali z Bratislavy, Reichel šiel s istým Burgerom, po chvíli v aute vraj zaspal. Zobudil sa na parkovisku, kde zbadal, ako ich míňalo auto značky Volkswagen Corrado a vyskočil z neho Černák.

Pred súdom vypovedal: „Auto vletelo do rieky. Predtým som však počul hlasy z auta, keď Láboš kričal na Černáka: Miki, vyťahni ma. Ten mu odpovedal, že najradšej by ho tam za to, čo urobil, nechal.“

Po chvíli svedok videl, ako spomínané auto horí. Uhorel v ňom J. Štefan. Neskôr sa dnes už nebohý Láboš, vraj pred zamestnancom Reichela smial, že Štefan, ktorý bol inak mohutný chlap, bol taký zhorený, že mal iba jeden meter: „Iba nohy nie, lebo boli vo vode.“

Aj vysvetlenie Černáka v prípravnom konaní znie logicky: „Počul som zozadu dva výstrely a Štefanova hlava spadla na volant. Auto však stále išlo, zrejme mal nohu na plyne, tak som sa snažil vyskočiť. Pritom som naňho vystrelil. Chcel som ho trafiť práve do nohy.“

To bol ďalší z divokých kúskov ľudí, ktorí sa pri jednoduchom zabíjaní už asi nudili. Tentoraz jeden z nich vystrelil za jazdy, takže auto zbehlo do rieky. Sami sa pritom mohli zabiť, ale vyviazli. Vraždu mali naplánovanú, lebo kanister s benzínom na zapálenie auta s obeťou mali nachystaný v druhom voze. Kaštan ho kúpil už dopredu v Bratislave.

Koniec druhého Bielika

Časom, keď sa Ruda Bielika stále nedarilo nájsť, začal jeho brat niečo tušiť. Alebo mu možno Pavol Lenhart (ktorého Černák neskôr vo svojej kancelárii popravil dvomi výstrelmi) prezradil, že za jeho zmiznutím sú černákovci. Vzťahy Bielika s černákovcami sa zákonite zhoršovali, a tak sa stal rizikom pre celú skupinu. Dohodli sa, že sa ho zbavia a hneď aj vymysleli, ako z neho ešte dostať nejaké peniaze. Ponúkli mu obchod so samopalmi z Juhoslávie za päť miliónov korún (cca 166 tisíc eur). Černák ho po ceste za údajnými predajcami pozval do reštaurácie v Bratislave, kde mali čakať na údajných kupcov a za ten čas Černákov najbližší

komplíc Miloš Kaštan ukradol auto aj s peniazmi. Tie si potom spolu s Černákom rozdelili. Keďže vtedy ešte slovenskému podsvetiú vládol Sýkora, Černák sa rozhodol o tučnú korisť podeliť.

Róbert už mnohé tušil a Černák sa obával, že by aj s peniazmi ušiel do cudziny a tam si najal zabijaka. Volavkou sa stal Sýkora. Možno práve u neho si chcel Bielik objednať likvidáciu Černáka. Róberta († 26) vylákal Sýkora do Bratislavy, kde 10. marca 1995 už svojim katom neunikol. Na ťahu bol super-boss Miroslav Sýkora. Nebolo to zrejme prvý raz, keď sa dvaja najväčší mafiáni na Slovensku spojili a spoločne vraždili. Černák neskôr dosvedčil: „Bol som práve v Dunajskej Strede s bratom Vladom, keď mi volal Miloš, že Robo je na stretnutí s Mirom Sýkorom v Bratislave a aby som tam išiel a vyriešil to.“

Zakladateľ obávanéj zločineckej skupiny sýkorovcov sa dohodol s Černákom, že Róberta vyláka na chatu vo vinohradoch v bratislavskom Novom Meste nad Račou. Tá chata patrila ďalšiemu silnému mužovi podsvetia, Petrovi Križanovičovi prezývanému Duran. Tak bratia Černákovci prišli do Bratislavy, odstavili auto pred hotelom Devín. Nasadli do auta Petra Križanoviča, ktorý ich odviezol do svojej chaty.

Keď Róbert Bielik zazrel bratov Černákovcov, začal tušiť, že je zle. Vtedy vraj ponúkol milión korún (cca 33 000 eur), ak ho nechajú žiť. Zbytočne. Černák opísal jeho posledné chvíle: „Na Roba skočil Miro, Duran a brat Vlodo. Začali ho škrtiť káblom. Ako ho škrtili, chrčal... Zdalo sa mi, že to veľmi dlho trvá, nemohol som sa na to pozerať, zobral som pištoľ a strelil ho do hlavy. Potom ho potiahli do sadu, kde bola jama, a tam ho zahrabali“.

Po bratoch ostal ich duševne chorá matka a ich majetok sa za pomoci advokátov rozplynul.

V čase, keď Peter Križanovič a Miroslav Sýkora začali mať vážne nezhody, Križanovič mŕtvolu zo svojej záhrady vykopal a zakopal na inom mieste, aby ho Sýkora nemohol vydierať.

Zoznam Černákových obetí je dlhý. Vraj by nimi podľa vlastného tvrdenia naplnil celý autobus. Podľa Reichela to vraj v spoločnosti dokázal komentovať príslovečne cynicky slovami, že je poslanec, a keď sa pýtali, ako prišiel k tomu titulu, odpovedal: „...som poslanec, ja ich posielam tam hore.“

Aj v ten deň, keď zabil bratov Grolmusovcov, sa prišiel k Reichelovi pochváliť: „Pod' sa na nich pozrieť, ležia tam v sprchách ako žabky, pekne na chrbte s rukami hore...“

Pre každého normálneho človeka by to boli jasné signály, že takej beštii, ako je Černák, sa treba dôsledne vyhýbať. Reichel to neurobil, a doplatil na to.

P.S. za Bielikovcami

Zmiznutie dvoch bratov pochopiteľne vyvolalo rozruch. A aj pozoruhodný pokus o kamarátsku výpomoc. Ich kolegom 'olejárom' bol Roman Krajčí z Prievidze (*Plus 7 dní*): „Roman sa od detstva kamarátil s Bielikovcami, takže keď zrazu zmizli, začal ich hľadať. Vybral sa za Černákom, že je ochotný zaplatiť za nich, len nech ich konečne pustí. Černák ho zobral do svojej mučiarny, kde bolo vidieť krv na kachličkách, a opýtal sa ho: A koľko dáš za mŕtvych? Roman pochopil a pobral sa

preč. Keď sa potom na neho nalepili Mellovci, vravel, že lepšie mať takýchto pri sebe ako guľku v hlave.“

S černákovcom Karolom Mellom sa Krajči cítil silný a neohrozený. Ich kamarátstvo trvalo aj po tom, čo Černák skončil za mrežami. Zjavne si spolu rozumeli, v roku 2003 boli spolu na dovolenke v Egypte. Mella tam sprevádzala ešte jeho prvá manželka. Krajči bol s Mellom v kontakte aj po tom, čo on ušiel pred spravodlivosťou za hranice. Stretnúť sa mali v Maďarsku. Na Slovensku ostal Krajči bez ochrancu uznávaného v podsvetí, ako nahý. A keď sa dostal do sporu s takáčovcami z Bratislavy, nemal sa ho kto zastáť. Boss takáčovcov Kudlička sa dostal s Krajčim do sporu pre pohľadávky voči prevádzkovateľovi lyžiarskeho strediska nad Ružomberkom Anatolijovi Zubovskému, pochádzajúcemu z Bieloruska. Spor viedol k exekúcii a ku konkurzu. Pri rokovaniach ohľadom SKI Parku Ružomberok sa stretával Kudlička s Romanom Krajčim. Toho vždy sprevádzal Karol Mello. Ale ten už bol na úteku. Spor vyriešila objednávka Krajčiho smrti u sátorovcov z Dunajskej Stredy. Na „robotu“ sa podujal Sátor sám (*Plus 7 dní*): „Sám obávaný bos šíalených sátorovcov číhal krátko pred Vianocami v roku 2006 na 35-ročného podnikateľa Romana Krajčiho v Prievidzi. Ľudovít Sátor chladnokrvne počkal, kým Krajči vystúpi z audiny. Vtedy si kľakol na zem a namieril automatickú zbraň na jeho hlavu. Krajči bol k nemu otočený chrbtom, nestihol spraviť ani jediné obranné gesto. Skôr ako si mohol uvedomiť, čo sa deje, padol bezvládne na zem. Po prvých siedmich ranách vystrelených vo dvoch dávkach sa Sátor postavil. Podišiel priamo ku Krajčimu, pozrel sa do jeho tváre, z ktorej už unikal život, a len pre istotu napálil do neho ďalších osem striel. Otca dvoch malých detí zavraždil

na objednávku. Za túto 'robotu' si dal zaplatiť tri milióny slovenských korún, teda dnešných zhruba stotisíc eur.“

Dve tváre Černáka

Reichela mohla zmiast' Černákovu výnimočnú schopnosť pretváranky. A tak začal Černák dochádzať do hotela Gerlach za Reichelom, aby ho viedol pri posilňovaní. Reichel na to spomína, ako príklad viacerých Černákových tvári. Keď bol sám, neriešil kriminálne témy, a bol navonok príjemný spoločník, ktorý sa zaujímal len ako nabrať svalovú hmotu. Neupozorňoval na seba, ako bolo vtedy obvyklé u mafiánov najhrubšieho zrna. Je celkom možné, že mimo dohľadu Reichela siahol aj po steroidoch. Tie totiž majú paradoxne vedľajší efekt v zoženšteni tých, čo steroidy berú nadmerne. Čím viac svalstva naberajú navonok, tým viac im uniká z mužnosti. A Černák bol známy tým, že v istom období mu hlas prechádzal do fistuly a smial sa ako slečinka. Rozhodne však stál o vyšportovanú postavu, lebo aj tým si budoval rešpekt medzi svojimi mafiánskymi kumpánmi.

Až po dlhom čase a viacerých trpkých skúsenostiach Reichel konštatoval: „...Černák sa do poslednej chvíle tváril priateľsky, pripravil si situáciu, aby to ten druhý najmenej čakal, a vtedy ho zlikvidoval.“

K tomuto poznaniu však viedla dlhá a, žiaľ, aj krvavá cesta.

Ako zomrel Filip

Černák sa u Reichela tak udomácnil, že sa tam rozhodol zaviesť svoje poriadky. Tie boli väčšinou spojené s vraždením.

Jozef Filip sa v hoteli u Reichela objavil v roku 1994. Býval tu dlhodobo za zvláštnych podmienok. S Reichelom sa totiž skamarátili, a tak mu napríklad pomáhal so stavbou plotu okolo chaty. A bol aj pri tom, keď spolu ukradli nejaký starožitný nábytok na zariadenie tej chaty. Filip sám prišiel s tým nápadom. Cez Reichela sa Filip zoznámil aj s Házym. Černák ho podozrieval, že ako údajný policajný informátor udal jeho mafiánskeho komplica Alojza Házeho. Jedného dňa totiž Házý s Filipom odišli spolu autom smerom na Banskú Bystricu, kde Filip z auta vystúpil. Házý pokračoval v ceste, lenže za Bystricou ho zatkli a posadili na základe skôr vyneseneho rozsudku do väzenia. Vtedy už bol v policajnom pátraní a maskoval sa tým, že mal prefarbené vlasy. Kto iný, než Filip, teda mohol vedieť, kedy a kam ide, a ukázať na neho prstom?

Na druhej strane Filip bol sám stíhaný za hospodársku kriminalitu a odsúdený na dva a pol roka. Reichel na to prišiel tak, že jedno poobedie Filip v reštaurácii pozeral televíziu, kde bol aj oznam o tom, že on sám je v pátraní. Sedel v klobúku a točil si na prste falošný granát, keď sa pri ňom zastavil Reichel s otázkou: „Hej, Jožo, to ti nevadí, že si v televízii?“ Ten vraj len mávol rukou. Paralelne s tým Černák vyčítal Reichelovi, že neveril, keď mu Černák opísal Filipa ako policajného konfidenta. Reichel tušil, že to s Filipom nedopadne dobre a pokúsil sa to riešiť. Požiadal, aby z kancelárie hotela zavolali na políciu, že hľadaná osoba je u nich ubytovaná. Ibaže nikto neprišiel, policajti sa jednoducho ani neobťažovali objaviť. Na to sa Reichel opýtal Slivenského, ako bývalého kriminalistu, čo to má znamenať, a ten len potvrdil, že zrejme nie je v záujme polície Filipa naozaj chytiť. Slivenský začínal u Polície ako obyčajný pochôdzkár v Smokovci, potom prešiel na kriminálku